

Borås Jazzcollection Gjorde succe i Molde

11/8-90

För 30:e gången var det jazzfestival i vår norska vänort. Det var 1961 det startade, och Moldefestivalen har blivit Europas äldsta kontinuerliga jazzfestival, med ett rykte att vara en av de allra bästa och mest välkända i hela världen.

musik

Bland etablerade storheter, både vad gäller grupper och solister, var också Borås Jazzcollection. Skulle Ni stöta på någon av dem i Boråsvimlet, och Ni tycker de ser "stöddiga" ut, så har de faktiskt anledning vara det. De gjorde nämligen storartad succé. Få var det bland den sakkunniga publiken som kunde tro, att här rörde det sig om nio entusiastiska amatörer, med andra civila arbeten.

Innan Boråsgrabbarna var på scen, var det många andra godsaker som bjöds. Det var ett digert program, och man fick ligga i om man skulle hinna med så mycket som möjligt.

Stan Getz

Inledningskonserten svarade Stan Getz för. En höjdpunkt! Getz spelade dels med piano-bas-trummor, dels i gruppering med två keyboardare. Pianisten Kenny Barons insatser var högst njutbara. Det är ju bekant, att ohälsa på senare tid drabbat Getz. Därför var det glädjande märka att han verkade stark och hans spel hade den friskhet man förknippar med honom. Det är lustigt att tänka på två andra tenoristgiganter, som tidigare festivaler gästade Molde, Ben Webster och Don Byas. Båda var vid sina besök yngre än Getz, men betydligt "gubbigare" både i spel och åthävor.

"Journey To" kallade Palle Mikelborg sin grupp. Mjuk, melodiös musik i Miles Davis anda (när denne är som bäst). Niels-Henning Ö-P bas och Dino Saluzzi bandoneon (argentinskt dragspel) var viktiga ingredienser.

Den fenomenala sånggruppen Take Six drog ned applådaskor. Tanken var, att

detta skulle varit en kyrkokonsert, men biljetterefrånkan hade varit så enorm, att man fick byta lokal. Gruppen har ju en enastående precision, som dock gör att det ibland kan bli snutt på sterilitet. Det är övervägande gospelnummer Take Six har på repertoaren. Detta medförde att en markant del av publiken bestod av "religiöst" (?) engagerade ungdomar i nedre tonåren, som visade sin uppskattning på ett sätt jag tror Vår Herre betackar sig för. De förde nämligen ett "herrans oväsen". Tack för att konserten inte ägde rum i Molde domkyrka.

"Ny-jazz"

Jan Garbarek är ju det stora internationella namnet inom "ny-jazz" i Norge. Då han för en hel del år sedan faktiskt startade sin karriär i Molde, var det ju ganska naturligt, att kontakter togs och Garbarek skrev en jubileumskonsert. Med största respekt för Garbareks kunnande och för alla de, som ärligen uppskattar musiken (alla är inte "kejsarens-nya-kläder-folk") är jag dock så gammal, att jag vågar tillhöra dem som finner musiken tråkig, "kedelig" säger man på norska. Intressant kanske det kan vara, men vad har det med jazz att göra...

Festivalens bluesinfluerade konsert svarade Dr John för, med sitt åttamannaband. Bandet innehöll en fin blåsartrio, med framförallt Ronnie Cuber på baryton. Så länge inte någon jazzens Björn Gillberg slår till, får väl denne John "Mac" Rebenac köra med sin doktorstitel. Annars påminde han mer om en sentida medicinman. Oförargligt, men inte någon större höjdpunkt.

Här nämnda konserten ägde rum i Idrottens hus. Det är angeläget ge festivalen en eloge för vad de åstadkommit med en sådan lokal. Man har lyckats skapa en monterbar scen och en påbyggbar lokal, som anpassas till publikantalet. Snygg dekor, och borta var alla ribbstolar och klätterrep.

God humor

Att förgylla bra musik med suveräna inslag av god humor är inte dumt. Ett par gånger som till fulländning lyckades med

detta var Willem Breuker med sitt Kollektief och Brazz Bros. Den senare gruppen förstakt med John Surman saxar, och utöver tre bröder Förde och två Tafjord ingår också Egil Johansen på trummor. När Stein Erik Tafjord spelade Oscar Pettifords "Bohemia After Dark" på sin tuba, var det säkert många som tappade hakan. Den gruppens framträdande får nog räknas till en av festivalens yppersta.

Uppe i Gildehallen, för festivalen omdöpt till Perspiration Hall, svarade franska gruppen Cordaswing för musik i Django Reinhardt/Franska Hotkvintettens anda. Lite av över-än-efter-vatten, då norska Hot Club de Norvége presenterar samma musik friskare. Men violinisten Patrick Tillman visade sig vid senare jam ha en nog så modern inriktning, när han elektrifierade sin fela.

Gamle kampen Art Blakey var där med sina Messengers. Det var tänkt tre kvällar, men sjukdom i Paris för Blakey begränsade budbärarna till två klubbkvällar. Jag skulle kunna tänka mig, att festivalledningen kände en lättnad att den trötte Blakey kunde lämna Molde med livet i behåll.

Lester Bowie med Art Ensemble of Chicago gjorde ett uppmärksammat framträdande. Inte minst genom sitt framförande av Griegs musik till Peer Gynt. I och för sig intressant, men jag tror nog vi jazzvänner skall låta Griegs musik vara ifred, såvida den inte framförs med en Ellingtons elegans eller Charlie Normans humor.

John Scofield

John Scofield har varit en återkommande attraktion i Molde en följd av år. Denna gång var han i kompanjonskap med Don Pullen (hammondorgel) och den kvinnliga trummisen Cindy Blackman. Jag må erkänna, att jag aldrig kunnat tro, att det skulle bli så bra. En konsert med stor behållning.

Många toner, hårt och ofta argt, fick Billy Harper ur sig på sin tenorsax. I hans kvintett var trumpetaren Eddie Henderson största glädjeämnet för mig. Till andra saker

värda att nämna, och som man hann med, hör en förnämlig jazzmessa i Molde domkyrka. Underbar sång av Helga Botn, understödd av musikanter ur Ytre Sulöns och Artur Bleikens orkestrar. Oslo Groove Company, detta utmärkta ungdomliga storband, hade ett bra framträdande.

Kände stolthet

Som boråsare kände jag lokalpatriotisk stolthet över den framgång Borås Jazzcollection rönt, och också en glädje, då jag hårt legat på festivalen för att få den att engagera kollektionen. När de svängde igång sina specialarrangemang för fem saxar, var det många internationella storheter bland spisarna som visade sin stora uppskattning, vännen Egil Johansen kom löpande och frågade vad detta var för ett supergång. John Scofield var borta hos grabbarna och sade sig vara mäktat imponerad av både repertoar och framförande. Franska gruppen Cordaswing förvånade sig över att kollektionen inte gjort några inspelningar, och att de inte spelat i Paris. Duvans oktetts skojiga version av "La Paloma" blev uppskattad. En annan grupp som spelade i en annan del av hotellet hörde låten första kvällen. De blev så begeistrade att de, de kommande kvällarna bad Duvans ljudtekniker kontakta deras via walkie-talkin de använde, så dessa musikanter kunde springa till, och åter få höra La Paloma. En festivalvecka i Molde innehåller också så mycket, mycket mer. Dagliga streetparader, konstutställningar. Massor av yngre förnämliga norska grupper. Saker som av utrymmesskal måste utelämnas.

För att sluta med hur festivalen inleddes, bör nämnas att öppningstalet hölls av Jan Erik Vold, välkänd poet med stark jazzanknytning.

Moldefestivalen firade 30-års jubileum. Själv firade jag 25 års jubileum som festivalbesökare. (Jag missade de fem första). Så kanske är mina superlativer om denna festival aningen subjektiva. Men åk dit nästa år - vecka 29 - och bilda Dig en egen uppfattning.

BIBBEN FAGERSTRÖM

Olle Clang, Rolf Peterzén, Ingemar Sambrant, Bertil Bengtson, Lasse Engman.